

modsat, og derfor kan jeg ikke tiltræde en Række af de Ændringer, der foreslaas indført.

Jeg skal imidlertid ikke gøre saa forfærdelig mange Bemærkninger om selve Lovforslaget, da jeg er enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i, at en stor Del af de Enkeltheder i Jagtloven, hvorom der er Uenighed, egner sig langt bedre til Forhandling i Udvalg, hvis vi skal naa til et for de forskellige Standpunkter nogenlunde tilfredsstillende Resultat.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte baade i Begyndelsen af sit Foredrag og i Slutningen, at det, det særlig drejede sig om, var det Hovedprincip, som Socialdemokratiet ogsaa tidligere, da det stod som Oppositionsparti, stadig har ført frem: at Brugsret og Jagtret skal følges ad. Dette Princip har tidligere været Genstand for Debat, og der kan ogsaa siges noget baade for og imod, men nu er der jo foreslaaet dels Bestemmelsen i § 3, Stykke 2, der giver Brugeren Tilladelse til at overdrage sin Jagtret til andre enten for sin Besiddelsestid eller for et vist Aaremaal, dog ikke over 10 Aar ad Gangen, og dels Bestemmelsen i § 4 om, at det, at Jagtretten følger Brugsretten, ikke skal være til Hinder for, at det ved Stiftelsen af en Forpagtning paa Aaremaal indtil højst 16 Aar kan vedtages, at Jagtretten forbeholdes Ejeren. Nu ved jeg ikke, om det lige akkurat skal være dette Aaremaal, eller det skal være for den Tid, Forpagtningen løber, eller der skulde kunne findes en anden Bestemmelse, som maaske bedre kunde forene Standpunkterne. Jeg vil heller ikke paa nærværende Stadium just kunne sige, om man har truffet det rette, — jeg tror snarere, man ikke har gjort det —, naar man i § 2, Stykke 1, siger, at i ethvert Tilfælde, hvor Jagtretten efter den nuværende Ordning ikke tilkommer Brugeren, skal Jagtretten afløses senest om et Aar; det er maaske for hurtigt.

Selv om jeg meget godt ser de Betænkeligheder, der kan være ved at gaa over til den Form, der her er foreslaaet, og bort fra den Form, som har gammel Hævd, mener jeg dog, at vi ikke paa nærværende Tidspunkt skal rejse en Debat derom her i Tinget, men hellere i et Udvalg sagligt drøfte, om vi kan finde en Løsning af de Spørgsmaal, der er kommet igen Gang paa Gang gennem en Række Aar, og til dette Arbejde skal jeg være villig til at medvirke. Det er muligt, at det vil volde store Vanskeligheder at finde en Løsning, som man kan enes om, men vi kan jo forsøge. Hvis det lykkes at enes

om et Forslag, hvorefter Brugeren faar Jagtretten, vil det være overflødigt at have en Beskyttelsesbestemmelse for Lejehusene; men i modsat Fald vil det være nødvendigt at bibeholde Bestemmelsen om Lejehusenes Beskyttelse.

Jeg kommer dernæst til en anden af de Hovedændringer, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet omtalte, nemlig Beskyttelsen af Vildtet, og dér vil jeg sige, at noget af det væsentligste er vel nok Bestemmelsen vedrørende Jagt i Strandkanten nærmere end 50 Meter fra Land. Lovforslaget har ikke medtaget den gældende Lovs Bestemmelse om Jagt fra Kajak eller Pram, og man maa altsaa forudsætte, at man fremtidig maa sejle eller stage sig frem, hvad man nu kan, i Baad, Kajak eller Pram og saaledes komme helt ind til anden Mands Jagtgrund, hvorfra man saa maa skyde langt ind over Stranden, medens Meningene med den nuværende Bestemmelse er, at man udefra Søen ikke maa komme Strandkanten nærmere end paa ca. et Bøsseskuds Afstand. Jeg tror; at den nugældende Bestemmelse er ret heldig. Man kan jo tale om, hvorvidt man skulde fastsætte en noget kortere Afstand, det kan vi drøfte; men helt at udelade denne Bestemmelse tror jeg vil være uheldigt.

En af de Ting, jeg allermest beklager at den højtærede Landbrugsminister har udeladt af Lovforslaget, er den gældende Lovs Kapitel II, som indeholder Bestemmelserne om Jagttegn. Man ønsker ikke disse Jagttegn. Lad mig straks sige, at hvis det i nogen Maade kan tilfredsstillende, skal jeg være villig til at stryge de 2 Kr.s Kort, skønt jeg ligesom den ærede Ordfører for Socialdemokratiet ikke kan forstå den Opstandelse, de har vakt. Jeg synes i og for sig ikke, de er alt det Postyr værd, der har staaet om dem, og jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende ingen Vanskeligheder har haft med dem ude i Landet; de har kun været fremdraget paa eet eneste Møde, men Sognefogeden reddede mig og sagde, at de havde intet at betyde; han fik de 2 Kr., og saa gav han vedkommende en Toddy, saa gik det lige op. Jeg tror, det havde været ganske godt, om man havde baaret sig ad paa den Maade ogsaa andre Steder. Men jeg har altsaa i og for sig ikke noget imod, at disse 2 Kr.s Jagtkort stryges, da de, som sagt, faktisk har vakt nogen Uvillie og de desuden ikke har haft nogen særlig Betydning, idet de ikke har medvirket til at frede om Vildtbestanden i det Omfang, som man maatte ønske, og